

V I Lenin

**Arbetar- och soldatdeputerades 2:a allryska
sovjetkongress
den 25-26 oktober (7-8 november) 1917**

1. Till arbetarna soldaterna och bönderna!

Andra allryska kongressen av arbetar- och soldatdeputerades sovjeter har öppnats. På den är den väldiga majoriteten av sovjeterna representerad. Även en rad delegerade från bonde-sovjeter är närvarande på kongressen. Den kompromissande centrala exekutivkommitténs fullmakter har gått ut. Stödd på den väldiga arbetar-, soldat- och bondemajoritetens vilja, stödd på arbetarnas och garnisonens segerrika uppror i Petrograd, tar kongressen makten i sina händer.

Den provisoriska regeringen är störtad. De flesta medlemmarna av den provisoriska regeringen är redan häktade.

Sovjetmakten kommer att föreslå alla folk en omedelbar demokratisk fred och ett omedelbart vapenstillestånd på alla fronter. Den kommer att säkerställa att godsägarjorden, tsarfamiljens jord och klosterjorden utan ersättning överlämnas till bondekommittéernas förfogande, den kommer att försvara soldaternas rättigheter genom att genomföra en fullständig demokratisering av armén, den kommer att upprätta arbetarkontroll över produktionen, att trygga konstituerande församlingens inkallande i rätt tid, att sörja för spannmålstillförseln till städerna och att landsbygden förses med de mest efterfrågade nödvändighetsartiklarna, den kommer att trygga en verklig självbestämmanderätt för alla nationer, som lever i Ryssland.

Kongressen beslutar: all makt ute i landet övergår till arbetar-, soldat- och bondedeputerades sovjeter, vilka måste säkerställa en verklig revolutionär ordning.

Kongressen uppmanar soldaterna i skyttegravarna till vaksamhet och ståndaktighet. Sovjetkongressen är övertygad om att den revolutionära armén skall förmå skydda revolutionen mot imperialismens alla anslag, till dess den nya regeringen hunnit ingå en demokratisk fred, vilken den omedelbart kommer att föreslå alla folk. Den nya regeringen skall vidta alla åtgärder för att förse den revolutionära armén med allt som är nödvändigt, vilket skall ske genom en beslutsam politik av rekvisitioner och beskattning av de besuttna klasserna; den skall även förbättra soldatfamiljernas tillvaro.

Kornilovmännen – Kerenskij, Kaledin m. fl. – försöker att föra trupper mot Petrograd. Några truppavdelningar, som Kerenskij med hjälp av bedrägeri fått i gång, har övergått till det upproriska folkets sida.

Soldater, gör aktivt motstånd mot kornilovmannen Kerenskij! Var på er vakt!

Järnvägsmän, stoppa alla trupptransporter, som Kerenskij sänder mot Petrograd!

Soldater, arbetare, tjänstemän! Revolutionens och den demokratiska fredens öde ligger i edra händer!

Leve revolutionen!

*Allryska kongressen av arbetar- och soldatdeputerades sovjeter
Delegater från bondesovjeter*

Skrivet den 25 oktober (7 november) 1917.

Publicerat i tidningen *Rabotjij i Soldat* nr 9, den 26 oktober (8 november) 1917

2. Tal om fred den 26 oktober (8 november)

Fredsfrågan är samtidens brännande fråga, dess känsliga fråga. Det har talats och skrivits mycket om den, och antagligen har ni alla diskuterat den en hel del. Låt mig därför övergå till att läsa upp en deklARATION, som den av er valda regeringen bör offentliggöra.

Dekret om fred

Arbetar- och bonderegeringen, som skapats genom revolutionen den 24-25 oktober och som stödjer sig på arbetar-, soldat- och bondedeputerades sovjet, föreslår alla krigförande folk och deras regeringar att omedelbart inleda förhandlingar om en rättvis, demokratisk fred.

En rättvis eller demokratisk fred, som den överväldigande majoriteten av de genom kriget utmattade, plågade och utpinade arbetande klasserna i alla krigförande länder längtar efter och som de ryska arbetarna och bönderna på det mest bestämda och eftertryckliga sätt har krävt sedan tsarmonarkin störtades – en sådan fred är enligt regeringens uppfattning en omedelbar fred utan annexioner (dvs utan erövring av andras jord, utan andra nationaliteters anslutning med våld) och utan kontributioner.

Rysslands regering föreslår alla krigförande folk att omedelbart sluta en sådan fred och förklarar sig redo att genast, utan minsta dröjsmål vidta alla beslutsamma åtgärder – tills alla villkor för en sådan fred slutgiltigt har bekräftats av bemyndigade folkrepresentant-församlingar i alla länder och av alla nationer.

Med annexion eller erövring av andras jord förstår regeringen i överensstämmelse med demokratins rättsmedvetande i allmänhet och de arbetande klassernas i synnerhet varje liten eller svag nationalitets anslutning till en stor eller stark stat utan att ett exakt, klart och frivilligt uttalande samtycke och dito önskan av denna nationalitet föreligger, oberoende av tidpunkten, då denna anslutning med våld skett och även oberoende av hur pass utvecklad eller eftersläpande den nation är, som med våld ansluts eller med våld kvarhålls inom en given stats gränser. Och slutligen även oberoende av om denna nation lever i Europa eller i fjärran transoceana länder.

Om någon som helst nation med våld kvarhålls inom en given stats gränser, om den tvärtemot sin uttalade önskan – likgiltigt om denna önskan kommit till uttryck i pressen, vid folkmöten, i beslut av partier eller i revolter och uppror mot det nationella förtrycket – inte får rätt att genom fri omröstning och utan det minsta tvång själv avgöra frågan om formerna för sin statliga existens, sedan den införlivande eller överhuvudtaget den starkare nationen helt dragit bort sina trupper, så utgör denna anslutning en annexion, dvs en erövring och ett överväld.

Att fortsätta detta krig för att avgöra, hur de starka och rika nationerna sinsemellan skall fördela de svaga nationaliteter de erövat, anser regeringen vara den största förbrytelsen mot mänskligheten, och den deklarerar högtidligen sin beslutsamhet att omedelbart underteckna villkoren för en fred, som gör slut på detta krig på nämnda, för alla nationaliteter utan undantag lika rättvisa villkor.

Samtidigt förklarar regeringen, att den alls inte anser nämnda fredsvillkor vara ultimativa, dvs den samtycker till att granska även alla andra fredsvillkor och yrkar endast på att de fredsvillkor, som vilket som helst av de krigförande länderna för fram, skall framläggas så fort som möjligt, fullständigt klart med absolut uteslutande av all slags tvetydighet och hemlighetsmakeri.

Regeringen avskaffar den hemliga diplomatin och deklarerar för sin del sin fasta avsikt att föra alla förhandlingar fullständigt öppet inför hela folket. Den kommer genast att börja offentliggöra alla hemliga fördrag, som bekräftats eller ingåtts av godsägarnas och kapitalisternas regering från februari till den 25 oktober 1917. Hela innehållet i dessa hemliga

fördrag, såvitt det är inriktat på, som fallet för det mesta brukar vara, att förskaffa de ryska godsägarna och kapitalisterna fördelar och privilegier, att upprätthålla eller utvidga stor-ryssarnas annexioner, förklarar regeringen vara ovillkorligen och omedelbart ogiltigt.

Regeringen vänder sig till regeringarna och folken i alla länder och föreslår att öppna förhandlingar om fred omedelbart inleds samt förklarar sig för sin del redo att föra dessa förhandlingar såväl skriftligt, telegrafiskt som genom förhandlingar mellan representanter för de olika länderna eller på en konferens mellan sådana representanter. För att underlätta sådana förhandlingar utnämner regeringen sin befullmäktigade representant till neutrala länder.

Regeringen föreslår alla regeringar och folken i alla krigförande länder att omedelbart ingå ett vapenstillestånd och anser det för sin del önskvärt, att detta vapenstillestånd ingås på minst tre månader, dvs för en tid, som är fullt tillräcklig både för att slutföra fredsförhandlingarna med deltagande av representanter för alla folkslag eller nationer utan undantag, vilka dragits in i kriget eller tvingats att delta däri, och för att inkalla bemyndigade folkrepresentantförsamlingar i alla länder för att slutgiltigt fastställa fredsvillkoren.

När Rysslands provisoriska arbetar- och bonderegering riktar detta fredsförslag till regeringarna och folken i alla krigförande länder, vänder den sig i synnerhet också till de medvetna arbetarna i mänsklighetens tre mest avancerade nationer och de största staterna, som deltar i det nuvarande kriget, nämligen Storbritannien, Frankrike och Tyskland. Arbetarna i dessa länder har gjort framåtskridandets och socialismens sak de största tjänster: chartist-rörelsens stora exempel i England, en rad revolutioner av världshistorisk betydelse, vilka genomförts av det franska proletariatet, och slutligen den hjältemodiga kampen mot socialistlagen i Tyskland samt det mönsterbildande, långvariga, ihärdiga och disciplinerade arbetet för att skapa proletära massorganisationer i Tyskland, ett arbete som varit mönsterbildande för arbetarna i hela världen. Alla dessa förebilder av proletärt hjältemod och historisk skaparkraft är oss en borgen för att arbetarna i de nämnda länderna kommer att förstå den uppgift, som nu åligger dem, nämligen att befria mänskligheten från krigets fasor och dess följder, för att dessa arbetare genom sin allsidiga, beslutsamma och ytterst energiska verksamhet kommer att hjälpa oss att framgångsrikt slutföra fredens sak och samtidigt de arbetande och utsugna befolkningsmassornas frigörelse från allt slags slaveri och all slags utsugning.

Arbetar- och bonderegeringen, som skapats genom revolutionen den 24-25 oktober och som stödjer sig på arbetar-, soldat- och bondedeputerades sovjetar, måste omedelbart inleda fredsförhandlingar. Vår hänvändelse måste riktas till både regeringarna och folken. Vi kan inte ignorera regeringarna, ty då förhalas möjligheten av ett fredsslut, och det får folkregeringen inte tillåta. Vi har dock ingen rätt att avstå från att samtidigt vända oss till folken. Överallt finns det motsättningar mellan regeringarna och folken, och därför måste vi hjälpa folken att ingripa i frågorna om krig och fred. Vi kommer naturligtvis att på allt sätt försvara hela vårt program för en fred utan annexioner och kontributioner. Vi kommer inte att avstå från detta program, men vi måste beröva våra fiender möjligheten att säga att de har andra villkor och att det därför inte är lönt att uppta förhandlingar med oss. Nej, vi måste beröva dem denna fördelaktiga position och inte ställa våra villkor ultimativt. Därför har också den satsen medtagits att vi kommer att granska alla fredsvillkor, alla förslag. Vi skall granska dem, men detta innebär inte nödvändigtvis, att vi kommer att anta dem. Vi kommer att framlägga dem till behandling av konstituerande församlingen, som skall ha myndighet att avgöra var man kan och var man inte kan göra eftergifter. Vi kämpar mot det bedrägeri som bedrivs av regeringarna, vilka allesammans i ord talar om fred och rättvisa, men i handling är för erövrings- och roffarkrig. Ingen enda regering säger allt vad den tänker. Men vi är emot den hemliga diplomatin och kommer att handla öppet inför hela folket. Vi blundar inte och har inte blundat

för svårigheterna. Det går inte att göra slut på kriget genom en vägran, en part ensam kan inte göra slut på kriget. Vi föreslår ett vapenstillestånd på tre månader, men vi förkastar inte heller en kortare tidrymd, för att den utpinade armén skall få andrum åtminstone för en kort tid, och dessutom är det nödvändigt att inkalla folkmöten i alla kulturländer för att diskutera villkoren.

Då vi föreslår att det omedelbart ingås ett vapenstillestånd, vänder vi oss till de medvetna arbetarna i de länder, som gjort mycket för den proletära rörelsens utveckling. Vi vänder oss till arbetarna i Storbritannien, där chartiströrelsen fanns, till Frankrikes arbetare, som vid flera tillfällen visat sitt klassmedvetandes hela styrka i uppror, och till Tysklands arbetare som utkämpat striden mot socialistlagen och skapat mäktiga organisationer.

I manifestet av den 14 mars uppmanade vi till att bankirerna skulle störtas, men i stället för att störta våra egna bankirer slöt vi rentav ett förbund med dem. Nu har vi störtat bankirernas regering.

Regeringarna och bourgeoisin kommer att göra allt för att sammansluta sig och dränka arbetarnas och böndernas revolution i blod. Men tre års krig har varit massorna en tillräcklig läxa. Vi ser en sovjetrörelse också i andra länder, uppror i den tyska flottan, som undertryckts av bödeln Wilhelms junkrar. Och slutligen måste vi minnas, att vi inte lever i det djupaste Afrika, utan i Europa, där allt snabbt kan bli känt.

Arbetarrörelsen kommer att segra och bana väg till fred och socialism. (*Långvariga applåder*)

3. Slutord till diskussionen om talet om fred den 26 oktober (8 november)

Jag skall inte beröra deklarationens allmänna karaktär. Den regering, som vår kongress skall bilda, kan också ändra mindre viktiga punkter.

Jag vill bestämt uttala mig mot att vårt krav om fred blir ultimativt. En ultimativ karaktär kan bli ödesdiger för hela vår sak. Vi kan inte kräva att någon obetydlig avvikelse från våra krav från de imperialistiska regeringarnas sida skulle ge dem möjlighet att säga, att det var omöjligt att uppta förhandlingar om fred på grund av vår oförsonlighet.

Vi skall sända ut vår hänvändelse åt alla håll, den skall göras känd för alla. Det blir omöjligt att dölja de villkor, som ställs av vår arbetar- och bonderegering.

Det går inte att dölja vår arbetar- och bonderevolution, som har störtat bankirernas och godsägarnas regering.

Om karaktären blir ultimativ kan regeringarna låta bli att svara, med vår redigering blir de tvungna att svara. Må var och en få veta, vad deras regeringar tänker. Vi önskar inte sekretess. Vi vill, att en regering alltid skall stå under kontroll av den allmänna opinionen i sitt land.

Vad skall en bonde säga i något avlägset guvernement om han på grund av den ultimativa karaktären i vår hänvändelse inte får veta, vad en annan regering vill? Han kommer att säga: kamrater, varför har ni uteslutit möjligheten till förslag om olika slags fredsvillkor? Jag skulle diskutera dem, jag skulle granska dem, och därefter skulle jag säga till mina representanter i konstituerande församlingen, hur de skall förfara. Jag är beredd att kämpa för rättvisa villkor på revolutionär väg, om regeringarna inte samtycker, men det kan förekomma sådana villkor för vissa länder, att jag är beredd att föreslå dessa regeringar att kämpa vidare själva. Våra tankar kan helt förverkligas endast om hela det kapitalistiska systemet störtas. Det är vad bonden kan säga oss, och han kommer också att anklaga oss för onödig omedgörlighet i småsaker då det viktigaste för oss måste vara att avslöja hela avskyvärdheten och uselheten hos bourgeoisin och dess krönta och okrönta bödlar, som ställts i spetsen för regeringarna.

Vi skall inte och får inte ge regeringarna någon möjlighet att gömma sig bakom vår omedgörlighet och dölja för folken, varför de sänds till slaktbänken. Det är en droppe, men vi kan inte,

vi får inte avstå från denna droppe, som urholkar den borgerliga erövringens sten. En ultimativ karaktär skulle göra det lättare för våra motståndare. Men vi skall visa folket alla villkor. Vi skall ställa alla regeringar inför våra villkor, och de må ge ett svar till sina folk. Vi skall framlägga alla fredsförslag för konstituerande församlingens avgörande.

Det finns ytterligare en punkt, som ni, kamrater, måste ägna största uppmärksamhet. De hemliga fördragen måste publiceras. Punkterna om annexioner och kontributioner måste tas bort. Det finns olika punkter, kamrater – rövarregeringarna har ju inte bara kommit överens om rov, utan bland dessa överenskommelser har de även intagit ekonomiska överenskommelser och olika andra punkter om goda grannförhållanden.

Vi binder oss inte genom fördrag. Vi kommer inte att låta oss snärjas av fördrag. Vi förkastar alla punkter om rov och våldsåtgärder, men alla punkter som innehåller villkor om gott grannskap och ekonomiska överenskommelser kommer vi att acceptera med glädje, vi kan inte förkasta dem. Vi föreslår vapenvila under tre månader, vi väljer en lång tid, därför att folken är uttröttade, längtar efter vila från denna blodiga slaktning, som är inne på sitt fjärde år. Vi måste förstå, att det är nödvändigt för folken att diskutera fredsvillkoren, ge uttryck för sin vilja, genom deltagande av parlamentet, och därför måste ges tid.

Vi kräver därför ett långvarigt vapenstillestånd för att armén i skyttegravarna skall få vila upp från denna mardröm av evinnerliga mord, men vi förkastar inte förslag om ett kortare stillestånd, vi skall granska dem, och vi måste anta dem, t o m om man föreslår oss stillestånd på en månad eller en och en halv månad. Vårt förslag om vapenvila får inte heller vara ultimativt, ty vi skall inte ge våra fiender möjlighet att dölja hela sanningen för folken genom att krypa bakom vår oförsonlighet. Det får inte vara ultimativt, ty en regering, som inte önskar vapenstillestånd, är brottslig. Om vi inte gör vårt förslag om vapenstillestånd ultimativt, så tvingar vi därmed regeringarna att framstå som brottslingar i folkets ögon, och sådana brottslingar kommer folken inte att dra sig för att avslöja. Man invänder mot oss, att vår icke ultimativa karaktär visar vår kraftlöshet, men det är på tiden att göra rent hus med hela den borgerliga falskheten i talet om folkets styrka. Styrka förekommer enligt borgerlig föreställning, då massorna blint går till slaktbänken och lyder de imperialistiska regeringarnas order. Bourgeoisin erkänner en stat vara stark, endast då den med regeringsapparatusens hela makt kan dirigera massorna dit de borgerliga styresmännen vill. Vårt begrepp om styrka är annorlunda. Enligt vår uppfattning är en stat stark då massorna är medvetna. Den är stark, då massorna känner till allt, kan bedöma allt och gör allting medvetet. Vi behöver inte frukta att säga sanningen om tröttheten, ty vilken stat är nu inte uttröttad, vilket folk talar inte öppet om det? Ta Italien, där det på grund av denna trötthet förekommit en långvarig revolutionär rörelse som har krävt slut på slaktningarna. Förekommer inte massdemonstrationer av arbetare i Tyskland med paroller om att det skall göras slut på kriget? Var det inte trötthet, som framkallade det uppror i tyska flottan, som så skoningslöst undertryckts av bödeln Wilhelm och hans hantlangare? När sådana företeelser är möjliga i ett så disciplinerat land som Tyskland, där man börjar tala om trötthet, om slut på kriget, så behöver vi inte frukta för att öppet säga detsamma, ty denna sanning är lika sann såväl för oss som för alla krigförande och t o m icke krigförande länder.

4. Tal om jorden den 26 oktober (8 november)

Vi anser, att revolutionen har visat och bevisat hur viktigt det är, att jordfrågan blir klart ställd. Utbrottet av det väpnade upproret, den andra revolutionen, Oktoberrevolutionen, bevisar klart att jorden måste överlämnas i böndernas händer. Den störtade regeringen samt mensjevnikernas och socialistrevolutionärernas kompromisspartier begick en förbrytelse, då de under olika förevändningar förhalade jordfrågans lösning och därmed förde landet till ruin och till bondeuppror. Deras tal om pogromer och anarki på landsbygden är falskt, fegt och

bedrägligt. Var och när har pogromer och anarki framkallats genom förnuftiga åtgärder? Om regeringen hade handlat förnuftigt och om dess åtgärder hade tillmötesgått fattigböndernas behov, skulle bondemassan då blivit upprörd? Men regeringens alla åtgärder, som godkändes av Avksentiev och Dans sovjet, gick emot bönderna och drev dem till uppror.

Sedan regeringen framkallat upproret, började den skrika om pogromer och anarki, som den ju själv framkallat. Den ville kuva upproret med järn och blod men blev själv bortsopad av de revolutionära soldaternas, matrosernas och arbetarnas väpnade uppror. Arbetar- och bonde-revolutionens regering måste först och främst lösa jordfrågan, den fråga som kan lugna och tillfredsställa fattigböndernas väldiga massor. Jag skall läsa upp för er punkterna i ett dekret, som er sovjetregering måste utfärda. I en av dessa dekrets punkter finns en instruktion till jordkommittéerna, vilken utarbetats på basis av 242 instruktioner från bondedeputerades lokala sovjet.

Dekret om jorden

- 1) Godsägarnas äganderätt till jord avskaffas omedelbart utan något slags ersättning.
- 2) Godsägarnas egendomar, liksom all apanagejord, all kloster- och kyrkojord med alla deras levande och döda inventarier, herrgårdsbyggnader och alla tillhör övergår till volostjord-kommittéernas och bondedeputerades ujezdsovjeters förfogande tills konstituerande församlingen sammanträtt.*
- 3) Varje slags skadegörelse på konfiskerad egendom, som hädanefter tillhör hela folket, betraktas som en svår förbrytelse och bestraffas av revolutionsdomstolen. Bondedeputerades ujezdsovjet vidtar alla nödvändiga åtgärder för att upprätthålla den strängaste ordning vid konfiskationen av godsägarnas egendomar, för att fastställa hur stort ett gods får vara och vad som just skall konfiskeras, för att upprätta en exakt förteckning över all den egendom som konfiskerats och för att på det strängaste revolutionära sätt skydda alla jordbruk, som övergår till folket, med alla deras byggnader, redskap, boskap, livsmedelsförråd osv.
- 4) Som rättesnöre vid genomförandet av de stora jordomdaningarna till dess de slutgiltigt fastställts av konstituerande församlingen skall överallt tjäna följande bondeinstruktion, som sammanställts av redaktionen för Izvestija Vserossijskogo Soveta Krestianskich Deputatov på basis av 242 lokala bondeinstruktioner och som publicerats i nr 88 av denna tidning (Petrograd, nr 88, den 19 augusti 1917).

BONDEINSTRUKTION OM JORDEN

”Jordfrågan i hela dess omfattning kan endast lösas av en av hela folket vald konstituerande församling.

Den rättvisaste lösningen av jordfrågan är följande:

- 1) *Privatäganderätten till jorden avskaffas för alltid*; jorden får varken säljas eller köpas, varken utarrenderas eller pantförskrivas eller på något annat sätt avhändas.

All jord – *statsjord, apanage jord, kabinetsjord, kyrko- eller klosterjord, besittningsjord, fideikomissjord, jord tillhörande privatägare, byalag eller bönder osv exproprieras utan ersättning* – blir hela folkets egendom och överlämnas till brukning åt alla som bearbetar den.

De som lider skada av egendomsförhållandenas omvälvning tillerkänns endast rätt till samhälleligt understöd för den tid, som de behöver för att anpassa sig till de nya existensbetingelserna.

- 2) Alla naturrikedomar – malmer, olja, kol, salt osv – samt skogar och vatten, som har allmänstatlig betydelse, övergår att uteslutande brukas av staten. Alla små floder, sjöar, skogar osv övergår att brukas av byalagen under förutsättning att de förvaltas av de lokala självstyrelseorganen.

* Ujezd – dåtida förvaltningsområde i Ryssland. Guvernementen delades i ujezder och ujezdena i volost. – Red

3) Jordlotter med *högt utvecklad* hushållning – trädgårdar, plantager, plantskolor, trädskolor, drivhus osv – *uppdelas inte utan förvandlas till mönsterbruk* och överlämnas, allt efter deras omfång och betydelse, till att uteslutande brukas *av staten eller byalagen*.

Hushållsjord i stad eller på land med trädgårdar och grönsaksland till husbehov förblir i de nuvarande ägarnas brukande, varjämte jordlotternas omfång och det skattebelopp som skall erläggas för deras brukande fastställs i lag.

4) Stuterier, statliga och privata avelsgårdar för boskap och fjäderfä osv konfiskeras, förvandlas till hela folkets egendom och övergår uteslutande att brukas av staten eller byalaget, beroende av deras storlek och betydelse.

Ersättningsfrågan underställs konstituerande församlingens behandling.

5) Alla levande och döda hushållsinventarier tillhörande den konfiskerade jorden övergår utan ersättning att uteslutande brukas av staten eller byalaget, beroende av deras storlek och betydelse.

Konfiskation av inventarierna gäller inte jordfattiga bönder.

6) Rätt att bruka jorden erhåller alla medborgare (utan skillnad till kön) i Ryska staten, vilka önskar bearbeta den med egna händer, med hjälp av sin familj eller i förening med andra, så länge de är i stånd att bearbeta den. Lönarbete är ej tillåtet.

Om en medlem av byalaget tillfälligt förlorar arbetsförmågan, så är byalaget förpliktat att under en tid av upp till två år, till dess han under denna tid återfått arbetsförmågan, bistå honom genom att samfällt bruka jorden.

Jordbrukare, som till följd av hög ålder eller invaliditet för alltid förlorat förmågan att själva bearbeta jorden, förlorar brukningsrätten till jorden men erhåller i stället pension av staten.

7) Jordens nyttjande måste vara utjämnande, dvs jorden fördelas mellan de arbetande allt efter de lokala förhållandena enligt arbets- eller förbrukningsnormen.

Formerna för jordens nyttjande måste vara fullkomligt fria, det kan bildas enskilda eller utskiftade jordbruk, byalag eller arteller, allt efter som de olika byarna beslutar.

8) Efter expropriationen övergår all jord till hela folkets jordfond. Jordens fördelning mellan de arbetande leds av de lokala och centrala självstyrelserna, från de demokratiskt organiserade, ståndslösa gemenskaperna i stad och på land till de centrala områdesmyndigheterna.

Jorden skall underkastas periodiska omfördelningar i överensstämmelse med befolkningens tillväxt och ökningen av jordbrukets produktivitet och kultur.

Vid ändring av andelarnas gränser måste den ursprungliga kärnan av andelen lämnas oantastad.

Jord tillhörande utträdande medlemmar återgår till jordfonden, varvid de utträdandes närmaste anhöriga och av dem angivna personer erhåller företrädesrätt till denna jord.

Om en andel återlämnas till jordfonden, skall kostnaderna för gödsling och melioration (grundläggande förbättringar) av andelen återbetalas, i den mån de inte utnyttjats.

Om det visar sig att den jordfond, som finns på en del orter är otillräcklig för att tillfredsställa hela den lokala befolkningen, skall befolkningsöverskottet överflyttas till ett annat område.

Organiseringen av omflyttningen såväl som kostnaderna därför och anskaffning av inventarier osv måste staten åta sig.

Omflyttningen försiggår i följande ordning: jordlösa bönder, som önskar flytta, därefter medlemmar av byalaget, vilka förbrutit sig, desertörer osv och slutligen enligt lottdragning eller enligt överenskommelse.”

Hela innehållet i denna instruktion ger absoluta uttryck åt den vilja, som råder bland den väldiga majoriteten av hela Rysslands medvetna bönder. Det förklaras för provisorisk lag, vilken till dess konstituerande församlingen sammanträtt så vitt möjligt omedelbart skall

förverkligas. Vissa delar av instruktionen skall genomföras i den ordningsföljd, som fastställs av bondedeputerades ujezdsovjeter.

5) Vanliga bönders och vanliga kosackers jord konfiskeras inte.

Det sägs här att själva dekretet och instruktionen är skrivna av socialistrevolutionärerna. Låt så vara. Gör det inte detsamma vem som skrivit dem? Som en demokratisk regering kan vi likväl inte kringgå ett beslut av folkmassorna, även om vi inte är ense med det. Då bönderna börjar att i praktiken tillämpa detta beslut, att genomföra det hemma hos sig, skall de själva i den levande verkligheten inse var sanningen finns. Och t o m om bönderna även i fortsättningen följer socialistrevolutionärerna, t o m om de ger detta parti majoritet i konstituerande församlingen, så kommer vi att säga: må så vara. Livet är den bäste läromästaren och det kommer att visa vem som har rätt. Må så vara att bönderna löser denna fråga från en sida, medan vi löser den från en annan. Livet skall föra oss samman i en gemensam ström av revolutionärt skapande arbete, vid utarbetandet av nya statsformer. Vi måste hålla jämna steg med livet, vi måste ge folkmassornas skapande kraft full frihet. Den gamla regeringen, som störtades av det väpnade upproret, ville lösa jordfrågan med hjälp av den icke avsatta, gamla tsaristiska byråkratin. Men i stället för att lösa frågan gjorde byråkratin inget annat än att kämpa mot bönderna. Bönderna har lärt en del under de åtta månader vår revolution pågått, de vill själva avgöra alla frågor om jorden. Därför uttalar vi oss mot alla ändringar i detta lagförslag, vi vill inte gå in på detaljer, ty vi skriver ett dekret och inte ett aktionsprogram. Ryssland är stort och de lokala förhållandena i landet är olikartade. Vi tror att bönderna själva bättre än vi kan lösa frågan riktigt, så som den bör lösas. Om det blir i vår anda eller i det socialistrevolutionära programmets anda – det är inte det väsentliga. Det väsentliga är att bönderna blir fast övertygade om att det inte längre finns några godsägare på landsbygden, att bönderna själva måste avgöra alla frågor, att de själva måste gestalta sitt liv. (*Livliga applåder*)

5. Beslut om att bilda en arbetar- och bonderegering

Arbetar-, soldat- och bondedeputeradesovjeternas allryska kongress beslutar:

Att bilda en provisorisk arbetar- och bonderegering för landets styrelse fram till konstituerande församlingens sammankallande. Regeringen skall kallas folkkommissariernas råd. Förvaltningen av det statliga livets enskilda branscher uppdras åt kommissioner, vilkas medlemmar måste säkerställa att det program som proklamerats av kongressen genomförs i nära kontakt med massorganisationerna av arbetare, arbeterskor, matroser, soldater, bönder och tjänstemän. Regeringsmakten utövas av ett kollegium av ordförandena i dessa kommissioner, dvs folkkommissariernas råd.

Kontroll över folkkommissariernas verksamhet och rätt att avsätta dem utövas av arbetar-, bonde- och soldatdeputerade-sovjeternas allryska kongress och av dess centrala exekutivkommitté.

För närvarande består folkkommissariernas råd av följande personer:

Rådets ordförande – *Vladimir Uljanov (Lenin)*

Folkkommissarie för inrikes ärenden – *A I Rykov*

för jordbruk – *V P Miljutin*

för arbete – *A G Sjljapnikov*

för armé och flotta – en kommitté bestående av *V A Ovsejenko (Antonov)*, *N V Krylenko* och *P J Dybenko*

för handel och industri – *V P Nogin*

för folkbildning – *A V Lunatjarskij*
för finanser – *I I Skvortsov (Stepanov)*
för utrikes ärenden – *L D Bronstein (Trotskij)*
för rättsväsen – *G I Oppokov (Lomov)*
för livsmedel – *I A Teodorovitj*
för post och telegraf – *N P Avilov (Glebov)*
Ordförande för nationalitetsärenden – *J V Dzjugasjvili (Stalin)*

Posten som folkkommissarie för järnvägarna är tills vidare obesatt.

Skrivet den 26 oktober (8 november) 1917

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 35, s 13-29